

SEVİMLİ KONUKLAR

AFAÇAN

1. Baskı - Beyaz Balina Yayınları, 2026

SEVİMLİ KONUKLAR - 4
AFACAN

Ellen Miles

Özgün adı: The Puppy Place-Rascal

ISBN: 978-605-188-825-5

© Ellen Miles, 2005

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı Aracılığı ile Scholastic Press'ten alınmış olup Beyaz Balina Yayınları'na aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay

Editör: Nurten Hatırnaz

Çeviren: Anıl Ceren Altunkanat

Son okuma: Arzu Alan Savıcı

Grafik uygulama: Erbil Kargı

Baskı ve cilt: Deniz Matbaacılık

Matbaa Sertifika No: 77699

Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi

Ömerli Mah. Harmantepe Cad. No: 17 K: 4

Arnavutköy / İstanbul

Tel: 0212 544 41 41 - 544 66 68 - 544 66 69 Faks: 0212 544 66 70

info@beyazbalina.com.tr

Yayınevi Sertifika No: 49238

SEVİMLİ KONUKLAR

AFACAN

Çeviren
Anıl Ceren Altunkanat

BİRİNCİ BÖLÜM

Çınar, "Korkmuyor musun?" diye sordu. "Ben ol-
sam korkardım, hem de çok korkardım. Atlar ko-
caman. Dev gibiler. Ayrıca seni ısırabilirler."

Defne güldü. Kardeşi bazen saçma sapan şey-
ler söylüyordu. İkinci sınıflar böyleydi. Dördüncü
sınıfa giden Defne tabii ki doğrusunu biliyordu.
"Atlar ısırılmaz," dedi.

Çınar kafasını sallayıp, "Isırırlar!" dedi. "Ege'nin
annesi havuç vermeye çalıştığı bir atın onu ısırdı-
ğını söylemişti."

"Gerçekten mi?" Defne salonun penceresinden
dışarı bakmayı bırakıp gözlerini kardeşine dikti. "Bir
at onu gerçekten de ısırmış mı yani?" Bu Defne'nin

hoşuna gitmemişti. “Ama atlar et yemez ki. Atlar vejetaryendir.”

“Triceratops da öyleydi ama o dinazorun beni ısırmasını istemezdim,” dedi Çınar.

Defne başını salladı. Çınar haklıydı. “Neyse,” dedi, “korkmuyorum.”

Ama korkuyordu.

En iyi arkadaşı Melis onu binicilik dersi alma-ya ikna ettiğinden beri Defne gizliden gizliye bu cumartesi sabahından korkuyordu ve şimdi o gün gelip çatmıştı.

Defne kendini bildi bileli hayvanlara bayılırdı. Köpekler favorisiydi ama bütün hayvanlar muhteşimdi. Penguenler, koyunlar, kaplanlar, pandalar, hatta iguanalar! Defne hepsini çok seviyordu. Onlar hakkında bilgi edinmeyi, resimlerini çizmeyi, onları doğa belgesellerinde izlemeyi seviyordu. Herkes Defne Orman’ın hayvanlara ne kadar düşkün

olduğunu bilirdi. Bilmedikleri şey ise, Defne'nin iç-ten içe korktuğu bir hayvan olduğuydu. Atlar.

Mevzu köpekler olduğunda onlarla ilgilenmeye, oynamaya ve onları eğitmeye bayılıyordu. O ve Çınar bir köpek sahibi olmaya can atıyordu ama annelerini ve babalarını buna henüz ikna edememişlerdi. En azından tam zamanlı bir köpek için.

Ama Orman ailesi yeni bir eve ihtiyaç duyan yavru köpeklerin geçici ailesi oluyordu. Onlar için en doğru sahibi bulana dek bu köpeklere bakıyorlardı. Şimdiye kadar üç yavru köpeğin geçici ailesi olmuşlardı. Defne ve Çınar bu üç köpeği de çok sevmişti.

Yavru köpekler çok fazla iş demekti ama bir o kadar da eğlenceliydiler! Defne bütün gün yavru köpeklerle oynayabilir, iğne gibi sivri bebek dişle-riyle onu hafifçe ısırabilir bile asla sinirlenmezdi.

Ama ya atlar?

Bu bambaşka bir hikâeydi.

Çınar haklıydı. Atlar kocamandı. Bir at, yavru köpeklerin yaptığı gibi kıvrılıp kucağınızda uyuyamazdı. Bir atın *ne* yapabileceğini kestiremezsiniz. Sizi tekmeleyebilir, sırtından atabilir ya da... ısırabilirdi.

Defne ürperdi. Melis'in babasının mavi arabasını görmek için yine pencereden dışarı baktı. Her an araç yolunda belirebilirdi. At çiftliğine giderken Defne'yi de alacaklardı. Defne nihayet onlara katılacağı için Melis çok heyecanlıydı. Atlara *bayılıyor*du ve üç yaşından beri ata biniyordu. Hatta tam teşekküllü biniş kıyafetleri bile vardı: binici çizmesi, binici pantolonu ve binici kaskı.

Defne, Melis'e, "Annemle babam sırf ata binmem için bana bütün bu özel kıyafetleri asla almaz," demişti. Bu işten sıyrılmayı umuyordu. Ama bahanesi işe yaramadı.

Melis, "Sorun değil," diye yanıtlamıştı. "Kot pantolon ve spor ayakkabı giysen de olur. Ece Hanım bütün ğrencilerinin kask takmasını istiyor ama bende bir tane daha var, onu alabilirsin."

Ece Hanım, Melis'in binicilik ğretmeniydi. O ve eşi Sarp Bey çiftliğin sahibiydi. Evleri de ahırın hemen yanındaydı. Defne haftalardır Ece Hanım hakkında bir sürü şey duymuştu: Ne kadar hoş biri olduğunu, atlar hakkında ne kadar çok şey bildiğini, ne kadar harika bir ğretmen olduğunu... Melis, Ece Hanım'ı, at çiftliğini ve atları Defne'nin de en az kendisi kadar seveceğinden emindi.

Defne ise bundan şüpheliydi. Ama korkusuyla baş etmenin en iyi yolunun onunla yüzleşmek olduğuna karar vermişti. Bu da Melis'le çiftliğe gitmek, Ece Hanım'la tanışmak ve ata binmek demekti.

Ne zaman bunu düşünse elleri terliyor, kalbi kt kt atmaya başlıyordu.